

ESTIMAR LA NOSTRA ESCOLA

La nostra filla és una nena com qualsevol altra: eixerida, alegre, divertida i també... tossuda, trapassera, xerraire... Cada dia més gran. Sempre a punt per treballar, per descobrir, per saber. A vegades té dubtes, a vegades s'enfada i plora; però la rialla sempre acaba guanyant.

La seva escola és com qualsevol altra de poble: un edifici antic i reformat, amb aules de tota mena, força ben equipada, plena de bons mestres i molts d'alumnes i bons companys.

Va començar a l'escola quan tenia tres anys i la seva mestra va haver d'imposar-se per tal de poder-la controlar. Tenia tantes ganes de fer coses que les feia quan volia i com volia. A poc a poc, va entendre que les havia de fer amb l'ordre que la seva mestra li deia i des d'aquell moment, quan van treballar plegades, van sortir del seu caparró totes les capacitats que tenia amagades: van florir de cop, sempre conduïda per la «senyoreta», brillants resultats.

Si als nou mesos ja caminava, perquè se l'enduien les ganes d'arribar als llocs, als tres anys escassos ja llegia, per poder saber que hi posava en aquelles capsos amb fulls a dins i plenes de colors. Així va ser com, al cap de poc temps d'entrar a l'escola, ja se l'estimava i mai no ha deixat de fer-ho.

Aquella persona, de caràcter amable i dolç que va ser la seva primera senyoreta, va influir tant en la seva petita vida que encara avui mantenen una tendra relació. Ella l'ha estimada molt i la nostra filla també i s'estimaran per sempre. D'ella va aprendre a resoldre dubtes i desfer l'entrellat dels problemes. Va aprendre a respectar la vida i els éssers vius, les persones, les coses. La seva curiositat, afegida a la de la mestra, les va dur per camins insospitats: a endinsar-se a descobrir la natura, la societat, la cultura, el món...

La meua filla n'ha tingut molts, de bons mestres i de tots ha guanyat coneixements i experiències. Tots li han transmès la seva sapiència i bona voluntat, la seva preparació i la seva vocació.

Cada any, quan ha canviat de curs, ha patit el trencament que això suposa. Uns anys més que els altres, és normal. Abans l'inici estava ben emocionada pels mestres nous que tindria. Però, nois, i els seus mestres? els que tenia el curs passat, on són? Com els enyora. Estava tan segura amb ells!. Era tan feliç. Quan arribava a casa i t'explicava tot el que a classe havien organitzat, el que havien après... Se li omplia la boca de lloances: «el mestre això», «la mestra allò», «ha dit el mestre

que...» No li podies pas dur mai la contrària, perquè allò ho havia dit el mestre i prou.

Si de la primera «senyoreta» amb aquella dolçor, en va aprendre tantes coses, va assegurar tan bé les bases que l'han duta allà on és ara, dels altres mestres ha après, sobretot, autonomia: sap com buscar les informacions que necessita per anar pel món, sap resoldre els dubtes, o bé, plantejar-los adequadament per tal de poder-los resoldre de manera correcta. Els mestres els han ensenyat, amb molt de respecte, a créixer com a homes i dones, a preocupar-se pel seu entorn, si guin persones o esdeveniments. Els han ensenyat a estimar la vida, i això no s'ensenya, es transmet, no es fa copiar, es viu. Els ha ensenyat a lluitar, a no quedar-se amb els braços plegats davant les injustícies i els conflictes. Els ha transmès el cuquet de la curiositat, l'afany de la investigació, el plaer de llegir per gust..., cada dia, de mica en mica.

Això, senyors, no té preu!

I cada any, un cop assegurat el seu lloc a la classe nova i ben coneguts els mestres nous, tornava arribar a casa carregada de lloances i de nerviosisme.

Ella ha gaudit molt a l'escola i de l'escola. L'ha estimada molt i la continua estimant i el dia que la deixi per anar a l'institut, la plorarà molt. I l'ha de plorar, com quan veus a venir que entre tu i aquell gran amic s'imposa la distància i et veus incapaç de suporta-ho.

Tot això no té res a veure amb el sistema d'ensenyament que sigui vigent, ni té res a veure amb pressupostos, ni, fins i tot m'atreveixo a dir, té res a veure amb l'espai, les ratios... Malgrat les dificultats, surt directament de l'interior de l'ensenyament i entra a dins dels petits aprenents, de la mateixa manera que de pares a fills es transmeten una sèrie de valors, sovint de manera natural, involuntària.

Algú pot dir «heu tingut sort» i és possible que així sigui, però és la segona vegada que tenim sort. Ja hi hem tingut un altre fill en aquest centre i encara recorda els seus mestres i en parla. Aquests mestres, els qui tothom recorda i estima són els que fan escola. I aquesta és l'escola que els nostres fills estimen i això fa que nosaltres també.

Gràcies a tothom per tot.

Engràcia Casellas i Teixidor
Mare del col·legi Puig d'Arques

CONVIVÈNCIA

En una comunitat, sempre hi ha esdeveniments que poc o molt es comparteixen,

sigui un fet desgraciat o un fet important.

Però, quan hi ha competicions de qualsevol mena, aquesta harmonia es trenca, ja que normalment en surt un guanyador. Això comporta que el perdedor sigui perquè el seu equip ha estat més feble, sigui perquè no ha tingut prou sort, es senti trist i amoinat i més quan aquest equip és el de «casa». Considero, per tant, lògic i natural que l'aficionat celebri la seva victòria, encara que crec que no hauria de ser tan sorollosa i reiterativa. No vull pensar que se celebra més la derrota d'uns, que la victòria forània, ja hi estem acostumats (i no parlo solament de futbol).

Però havien d'esperar -crec jo- per aquesta ostentació tan sorollosa, passat el dia 28 de maig. No he comprat mai cap petard, però aquell dia en tindrè un de preparat per si s'escau. Espero no ser l'únic que celebri el centenari de l'equip blanc - fundat per dos catalans- per l'única i mal celebrada victòria contra l'equip de «casa».

Un veí

ELS FAMOSOS PARLEN DE DÉU

El conegut escriptor Rojas Marcos en un dels seus llibres parla de la conjunció felicitat-espiritualitat.

Segons ell, l'espiritualitat té fonaments biològics. La teologia ens dona les eines però nosaltres les hem d'emprar per tal de crear el nostre món espiritual.

Ben mirat, l'ànima sense el cos és una ànima incompleta i el cos sense l'ànima és un cos mutilat.

L'ànima és la llum del cos i els cos és el reflex de l'ànima.

L'ésser humà sempre ha tingut set d'espiritualitat. Aquesta necessitat ha estat representada de maneres molt diverses segons el coneixement de l'època.

El component de l'espiritualitat que més busquem és l'esperança i la fe en l'existència de Déu.

Molts homes i dones que suporten immenses privacions i sofriments es mantenen animats gràcies a l'esperança que les calamitats, les injustícies o les malalties que els afligeixen no diran la darrera paraula.

L'esperança és una força que ens impulsa a viure i, en el nostre anar i venir de cada dia, ens ajuda a mantenir-nos segurs i confiats. La creença en un "més enllà" també ajuda a tolerar millor la idea i el fet de la mort i ens anima a pensar que el nostre pas pel món té sentit i té un valor

únic.

En definitiva, la fe que neix de l'espiritualitat ens ofereix allò que un poeta resumeix així: "Tenir quelcom del qual viure, tenir quelcom pel qual viure i tenir quelcom pel qual morir"

M. Teresa Puig

OBJECTIUS: 2003

ELECCIONS MUNICIPALS

"Pot haver naufragat algun vaixell o alguna piragua. La Utopia, com Jesús, continua caminant, potser de nit, sobre les aigües"
Pere Casaldàliga

Els escrits que acompanyo a partir d'aquest mes i en els següents, si la direcció de Llumiguia ho creu convenient, fruit d'una profunda i llarga reflexió, volen ser la "teòrica" d'una gestió municipal, amb l'experiència que va suposar la meua participació a les dues primeres candidatures del P.S.C. a l'Ajuntament de Cassà de la Selva (1979 - 1987), els tres anys com a diputat de la Diputació de Girona, i els més de quaranta anys de treball a diverses associacions civiques, culturals, esportives de la vila de Cassà de la Selva i de les comarques gironines.

Els que seguireu aquells anys d'efervescència política recordareu que pel consistori cassanenc no van ser gens fàcils, i el partit polític en el que jo militava no en va ser una excepció: dimissions, actuacions contradictòries, concessions excessives a la majoria minoritària amb la que fèiem coalició, C.i.U., etc... i tot per falta de pràctica política i de normatives legals que fessin possible la justa, coherent i ràpida resposta a fets irracionals i consumats.

El primer dels escrits el vaig passar a tres companys d'aquella època. Posteriorment vaig passar-los tots dos a quatre companys de collita posterior i a un dels del 1979 i fora d'uns petits comentaris, d'un d'ells, no n'he sabut res més.

Aquesta actitud generalitzada m'ha fet pensar que no hi tenen res a dir, els comparteixin o no; o bé que no volen dir el què en pensen per no ferir-me, perquè els troben impresentables; o bé que, decebuts de tot el que s'ha viscut, els hi és igual blanc que negre i la manera d'expressar-ho és no donant ni tan sols la seva opinió. I com es diu avui, ara passen de tot.

No n'esperava un gran debat, no era aquesta la qüestió, però sí algun comen-

tari en positiu: a favor o en contra.

Quan a la plana Vilaweb, del LLUMIGUIA del més de novembre 01, em vaig trobar un anònim que diu "Necessitem una Entesa per Cassà", vaig recordar la proposta que, els components del P.S.C., vam fer a E.R.C. l'any 1995 i penso que hi ha d'altres persones que combreguen amb aquesta proposta. Després d'haver-ne sospesat l'oportunitat de fer-ho, aquest fet m'anima a posar a la vostra consideració aquests escrits.

Aquestes planes queden obertes per a rebre'n tota mena de crítiques i comentaris.

Hem de tenir clar que ningú no farà res per a nosaltres, els ciutadants d'aquest poble. Hem de ser nosaltres els cassanencs, de naixement i d'adopció, cassanencs tots en definitiva, els que hem de defensar els nostres interessos en benefici de la nostra comunitat.

Si aquestes reflexions serveixen per a despertar noves inquietuds, desvetllar sensibilitats adormides i sumar possibilitats de treballar en benefici dels ciutadans de la vila de Cassà de la Selva, em donaré per satisfet.

És la meua opinió que els esdeveniments ocorreguts a l'Ajuntament de Cassà de la Selva, arran de la línia d'alta tensió, van posar en evidència la falta de sentit de la coherència i d'una actitud mancada d'ètica, per part de la majoria dels regidors que componen l'actual Consistori.

Al fons el problema no és altre que el saber trobar la mesura justa, encertar on està el límit entre l'ús i l'abús; i crec que aquest punt d'equilibri l'ha de donar el resultat de passar pel sedàs totes les qüestions a debatre amb un bon treball d'equip, en el contrast d'opinions, en l'acceptació dels criteris marcats per una majoria notòria (3/4 parts ?), en el compromís de deixar l'equip si hom es desvia desmesuradament, i massa sovint, del criteri de la majoria del grup, o bé si hom no es veu capaç i valent per acceptar, i fer-se seu, el posicionament pres pel grup després d'una deliberació tranquil·la, intensa i documentada del tema objecte de debat. Crec que aquesta forma de fer ha de ser el filtre que ha de fer possible l'estirar la corda al màxim sense que s'arribi a trencar. Ha de fer possible fer ús de tot sense abusar de res. Ha de fer possible la renúncia amb orgull abans d'arribar a un punt sense retorn. Ha de fer possible que hom trobi el camí que faciliti la unió sense fissures entre els components de l'equip de treball. Però com que som humans, i per tant febles, tot això ha de quedar escrit i signat, dimissió inclosa, quan es consolida la candidatura. I no deixar per demà

l'aclariment dels dubtes que es presentin, actituds confuses, posicions poc clares, entre els components del grup, amb la falsa esperança que el temps ho arregla tot. El pas del temps, sense voluntat i ganes, no fa altra cosa que podrir-ho per sempre.

Tinc el convenciment que són reflexions que d'haver-se-les fet els grups que hi ha a l'Ajuntament, ara no es trobarien amb aquest pastís.

I perquè això es pugui portar a terme amb un criteri clar, net i immaculat, se n'ha de parlar des del primer dia, s'ha d'acceptar des del principi i s'hi ha de treballar des del primer moment. I com?

TOTS els membres del grup són convidats, i venen "obligats", a assistir a les deliberacions que sorgeixin com a conseqüència de la gestió municipal. Els seus representants a l'Ajuntament només són els transmissors de l'opinió del grup. Són només la seva veu. I només en casos excepcionals, i d'urgència, donaran la seva opinió havent fet, però, abans un recés a fi de presentar-la consensuada, no pensant només en ells, sinó i bàsicament amb els criteris i els compromisos generals assumits per tot el grup.

No s'ha de forçar ningú a res. Tothom ha de ser lliure per entrar-ne o sortir-ne. La llibertat dels altres ha de marcar la de tots. Per respecte al grup tothom ve obligat a donar la seva opinió i només per problemes de consciència hom podrà abstenir-se a l'hora de votar.

Repeteixo, crec que tot això són reflexions que d'haver-les tingut en compte, l'Ajuntament de Cassà de la Selva no es trobaria en l'atzucac actual. Hom hauria d'actuar segons el codi ètic que ha de regir tota gestió democràtica on guanyant la majoria, guanya la racionalitat. I quan dic això tinc present que aquesta majoria també és possible fer-la de pedaços, com un vestit de pallaso: la llei ho permet. I potser hi haurà circumstàncies en les que es podria acceptar. Però crec honestament, que el cas que ens ocupa és tan irracional com l'escarni que es va fer del resultat del vot de censura a l'alcaldeessa el març del 1980.

Si s'entén i es comparteix aquesta manera de fer, la càrrega serà lleugera, flonja i d'una joia profunda.

I és evident que no tot seran flors i violes, però és tan cert que un grup compacte, fort i ferm ha de ser capaç de salvar totes les eventualitats que es presentin.

Austeritat, rigor, exigències i autoexigència; col·legiar les gestions, despersonalitzar les tasques; treballar amb actituds objectives, justes i imparcials, han de ser les premisses que han de regir la forma

de fer per ser fidels als compromisos concrets.

En uns moments en què es té la impressió que els polítics d'ofici han deixat d'assumir el lideratge de la transformació socialn és la mateixa societat qui ho ha de fer.

S'ha perdut la trempera. S'ha perdut la il·lusió. L'esperança està en entredit. Voleu fer créixer de nou la trempera, la il·lusió, l'esperança de tenir un poble millor?

No hi ha cap realitat que primer no hagués estat una utopia que semblava irrealitzable.

Decideix-te, comença a treballar i podràs decidir.

El teu poble ho necessita.

Joan Maymí i Coloreu

ELS PARES DE L'EQUIP JÚNIOR DE BÀSQUET DEL FOMENT EN ELS 13 ANYS DEL CONJUNT

Passem llista als primers anys i als partits que jugàveu.

Tots junts darrera la pilota, quin formiguer! Mare de Déu quina paciència que vam arribar a tenir. Hores i hores de bàsquet, no direm insuportable perquè sou els nostres fills, però... santa paciència!

Aquelles cametes rodones i curtes que corrien per damunt la pista. Aquells saltirons descompassats,... aquelles galtones rialleres, aquella il·lusió... No n'ensopegàveu ni una!

Recordem Isaac Llinàs el dia que volia fer el primer bàsquet, però a la seva pròpia cistella!

Recordem Gerard Freixas quan se li acostava la pilota, quina via que en feia de tornar-la! Quina por li feia!

I Joel Martorell. Qui deu ser aquest noi que és de fora? De tan lluny, ve a jugar? Com deu ser?

I Jordi Rabassedas, el ros de l'equip, tan escanyolit que aviat va aprendre a fer anar els colzes, tan petit!

El que més reia, tan rodonet, Joan Mullera. Semblava que no havia de créixer, com Francesc Bolló i mira quin parell de valentassos que tenim ara!

I Eduard Varo, la perxa de l'equip, quan va arribar. Ara si que farem cistelles!

I Xevi Porcel, tan alt però tan tranquil, ja s'ha anat despertant, però han calgut anys!

I Pau Basart que no corria, saltironeja-

va pel mig de la pista!

Albert Amat ha vingut any si any no, però sempre tan bon company!

I l'última incorporació Xavi Aymerich, caram el «catxes» que deien a Palamós!

I tots els altres que ja no hi són però que han estat tan bons «nanos», tan trempats»!

On són aquelles galtones, aquell corri corri, aquell mosquer?

I dels entrenadors, de quins tenim més fresc el record? Sobretot dels crits de Xevi Carrera. Han estat únics i coneguts arreu. Recordo també la finor de Xilú, el bon rotllo de Felip, l'energia, entre cometes, d'Àlex, i ara, la calma espiritual de Gori. Quant de treball que heu fet amb ells!

I dels pares? Ep, alerta els pares!

Si aquest equip ha tingut una cosa especial, ha estat el grup de pares. És difícil de trobar al Foment un equip com aquest, on els pares hagin anat sempre tots plegats. En els bons moments, quin mèrit! I en els no tan bons, això si que té mèrit!

Ho podem dir ben alt. Sempre que ens han necessitat hi hem estat a prop i quan no esn han necessitat, també. No per obligació ni perquè ningú ens n'hagi de convèncer, com passa en altres equips, sinó de bon grat.

Amb il·lusió i ganes hem fet de xofers i hem anat pel món: hem fet costellades, hem anat a l'estranger (recordem Pel·lissanne), hem fet cremats, dinars, sopars,... I no hem fet més perquè els nostres fills no ens han deixat.

Ara, sí que voldriem fer més. Voldriem fer-vos saber que estem contents de com ha anat fins ara. Que estem orgullosos de tenir l'equip que tenim. Que som feliços de tenir uns fills com els nostres, que sempre han anat plegats i han aconseguit el que esperàvem d'ells.

Heu treballat molt i heu treballat molts anys seguits i el que teniu ara no ho té tothom.

Tot això ho volem dir ben alt, perquè ho senti tothom qui ho hagi de sentir.

Esperàvem que,

- Gràcies al bàsquet, féssiu bons amics i bons companys i ho heu aconseguit.

- Gràcies al bàsquet, féssiu esport i fòssiu sans i ho heu aconseguit.

- Gràcies al bàsquet, coneguéssiu món, altra gent, altres llocs, i ho heu aconseguit.

- Gràcies al bàsquet, fòssiu conscients i responsables del treball i les obligacions, i ho heu aconseguit.

- Gràcies al bàsquet, fòssiu feliços i aprofitéssiu tot el que té de bo la vida i ho heu aconseguit.

- Gràcies al bàsquet, estiguéssiu molt units i ho heu aconseguit.

- Gràcies al bàsquet, no us deixéssiu

enlluernar per fantasies enganyoses i penséssiu en vosaltres i alhora en els companys i esperem que ho aconseguireu.

- Gràcies al bàsquet lluitéssiu per vosaltres i alhora pels companys i esperem que ho aconseguireu.

El treball que heu fet ha donat una immensitat de resultats petits que n'han format un de molt gros: el vostre equip. Molts de cops, poc valorats per vosaltres mateixos, potser per nosaltres i també poc valorats pel club.

Volem fer-vos saber, de manera pública i per escrit que sempre ens heu tingut aquí, no només pel bàsquet, evidentment, però també pel bàsquet.

Ara com sigui, passi el que passi, som aquí, tot junts, vosaltres i els pares de l'equip.

Els pares de l'Equip Júnior de
l'FD Cassanenc

Ca la Montserrat de la Coma

M. Rosa Salvadó i Albertí
Tel. 972 46 07 99

Des de l'any 1924
que està amb vosaltres.

Tot allò que no
trobeu enlloc, a
Ca la Montserrat de
la Coma ho trobareu

Bon tracte,
qualitat
i el millor servei

Desitja a clients,
amics

i públic en general,

**Bona
Festa
Major!**